

Η συμβολή των Διαπροσωπικών Σχέσεων στην αποτελεσματικότητα της επικοινωνίας (Ηλίας Μογλενίδης, υπ. διδ. Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ)

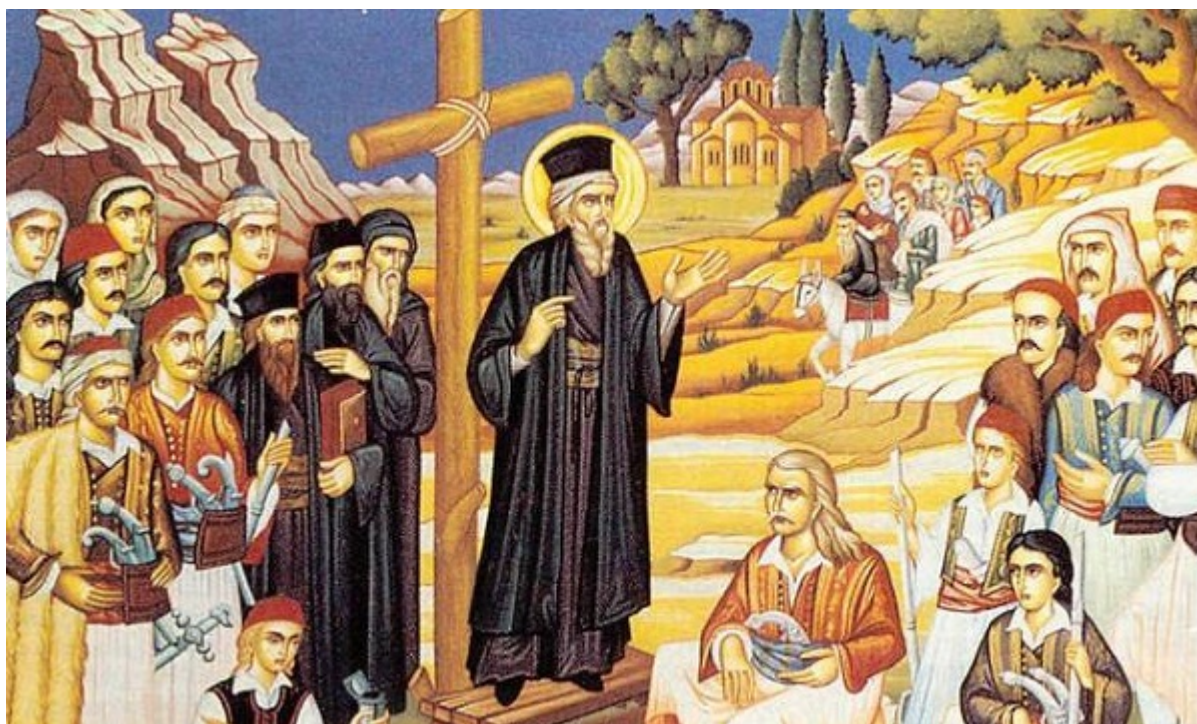
/ [Πεμπτούσία](#)

Η ανθρώπινη ύπαρξη έχει την δυνατότητα να βρίσκεται απέναντι σε κάποιον ή σε κάτι, να έχει όψη προς κάποιον ή κάτι. Από εδώ πηγάζει η ανάγκη του ανθρώπου για επικοινωνία, για κοινωνία με τους άλλους, αυτή η κοινωνία με τον άλλο είναι για τον άνθρωπο ζήτημα ζωής και θανάτου, γιατί η συνάντηση με τον πλησίον, με τον άλλο, προσφέρει εμπειρίες αυτοσυνειδησίας, που θεραπεύουν πολλές φορές το ίδιο το άτομο που προσφέρει και αγαπάει. Η διαμόρφωση επικοινωνιακού κλίματος, σύμφωνα με τη σύγχρονη παιδαγωγική, προϋποθέτει δυο ικανότητες που αλληλοσυσχετίζονται. Η πρώτη ικανότητα ονομάζεται αυτεπίγνωση. Προϋποθέτει την ικανότητα ακριβούς γνώσης του εαυτού μας με σκοπό την χειραγωγή των συναισθημάτων μας. Η δεύτερη ικανότητα χαρακτηρίζεται ως ενσυναίσθηση. Πρόκειται για την ικανότητα να ανακαλύπτει κανείς την ψυχοσύνθεση του άλλου με στόχο την άμεση ανταπόκριση σε αυτή.

Το να είσαι άνθρωπος σημαίνει ότι έχεις σχέσεις με τον εαυτό σου και τον τον

κόσμο [15]. Ο ορισμός της σχέσης θα μας δοθεί παρακάτω: «σχέση είναι η ικανότητα να ερχόμαστε σε επαφή με ανθρώπους και να δημιουργούμε στενές προσωπικές σχέσεις μαζί τους, είναι μια ιδιότητα, στην οποία ο άνθρωπος πρέπει να συνηθίσει, όπως στο περπάτημα και την ομιλία» [16]. Στην ουσία είναι πολυδιάστατες οι σχέσεις. Είναι ατομικές, προσωπικές, υπαρξιακές και θείες. Με αυτές ο άνθρωπος γνωρίζει τον κόσμο, συνειδητοποιεί τα προβλήματα, αγωνίζεται για την επίλυσή τους, ολοκληρώνει τον εαυτό του και βελτιώνει τον πολιτισμό του. Άλλωστε, η ανθρώπινη ύπαρξη αποτελεί το τελειότερο δημιούργημα του Θεού. Για την Εκκλησία η ανθρώπινη ύπαρξη αναγνωρίζεται και τιμάται ως πρόσωπο, ανεπανάληπτη προσωπικότητα και ψυχοσωματική οντότητα [17].

Ο Έριχ Φρόμ αναφέρει πως: «ο πόθος για την διαπροσωπική συνένωση είναι η πιο ισχυρή ορμή μέσα στον άνθρωπο, είναι η δύναμη, που κρατεί ενωμένη την ανθρώπινη φυλή, τη γενιά, την οικογένεια» [18]. Ο όρος σχέση δηλώνει τα μέρη ενός όλου, μιας αδιάσπαστης ενότητας, τα οποία λειτουργούν αρμονικά, συμπορεύονται, κοινωνούν και αλληλοσυμπληρώνονται. Η σχέση δεν είναι κάτι το στατικό αλλά αποτελεί πραγματικά μια ευλογία από τον Θεό. Συναντούμε, δυστυχώς, ανθρώπους οι οποίοι με τους συνανθρώπους τους αδυνατούν να συνδεθούν. Ο λόγος είναι ότι οι άνθρωποι επιδιώκουν τα προσωπικά τους συμφέροντα και την προσωπική τους ανάδειξη. Η ζωή για τους συγκεκριμένους, έχει τελικά μια ιδιωτική σημασία και πρέπει να υπάρχει μόνο γι' αυτούς.

Η νέα κοινωνία ανά τους αιώνες ακούει στο όνομα Εκκλησία. Αν εστιάσουμε στη λέξη Εκκλησία θα παρατηρήσουμε ότι εννοιολογικά προέρχεται από το εκκαλέω-ω [19], που σημαίνει τη σύναξη των πιστών στον χώρο της λατρείας του Θεού. Στο

μυστήριο των μυστηρίων, που είναι η θεία Ευχαριστία, ο πιστός καλείται να βιώσει ένα κάλεσμα σχέσεων μέσω της αγάπης μεταξύ του Χριστού, που είναι η κεφαλή, προς τους πιστούς, που είναι τα μέλη του σώματος του Χριστού. Στη Θεία Λειτουργία ο ίδιος ο Θεός μας απευθύνει διαχρονικά μια πρόσκληση, ώστε να γίνουμε μέτοχοι μιας μυστικής ενότητας και αλληλεγγύης του σώματος του Χριστού, το οποίο συνέχεται από το Άγιο Πνεύμα.

Ο Κύριος, αφού ονόμασε τον εαυτό του άμπελο αληθινή και τους ανθρώπους κλήματα, ανέφερε ότι η γνήσια ζωή και η καρποφορία σε έργα αρετής και αγιότητας θα επέλθει μόνο με την μετ' Αυτού ενότητα. Τους έλεγε χαρακτηριστικά: «Μείνατε ενωμένοι με εμένα, για να μένω και εγώ ενωμένος με εσάς. Καθώς το κλήμα δεν μπορεί να φέρει από τον εαυτό του καρπό, εάν δεν μείνει προσκολλημένο στην κληματαριά, κατά τον ίδιο τρόπο ούτε εσείς δεν θα καρποφορήσετε έργα αρετής και αγιότητας εάν δεν μείνετε ενωμένοι με Εμένα» [20]. Επίσης, η προσευχή αποτελεί μια ιερή εικόνα ενός διαλόγου του ανθρώπου με τον Δημιουργό Θεό. Είναι η διαρκής και αδιάλειπτη επικοινωνία με τον Θεό, ο οποίος μας την σερβίρει ως διάλογο και ως μια νέα δυνατότητα σωτηρίας.

[Διαβάστε εδώ όλη την μελέτη](#)

Παραπομπές:

- 15. Βασ. Χαραλαμποπούλου, Η ανάπτυξη της προσωπικότητας, εφαρμογή επιστημονικών αρχών στην οικογενειακή και σχολική αγωγή, έκδ. Gutenberg-Παιδαγωγική Σειρά, Αθήναι 1987, σ. 264.**
- 16. Λεξικόν αγωγής του παιδιού, Αθήναι 1958, σ. 224.**
- 17. Μ. Σιώτου, Η χριστιανική διδασκαλία περί του ανθρώπου ως πρόσωπο, έκδ. Εκκλησιαστικών επιστημονικών και μορφωτικών ίδρυμα Ιωάννου και Εριέττας Γρηγοριάδου, Αθήναι 1984, σ. 75.**
- 18. Αρχιμ. Καλλίστρατου Λυράκη, ό.π., σ. 27.**
- 19. Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια, τόμ. 5ος, Αθήναι 1964, σ. 465.**
- 20. Ιω. 15, 4-5, 7-9.**